

LBRIS

We know
books

FRÂNTURI DIN EL

**COLLEEN
HOOVER**

Traducere din limba engleză și note de
IOANA SOCOLESCU

EPICLOVE

Editura Epica • București, 2022

LBRIS

We know
books

Editor: Anca EFTIME

Redactor: Anca EFTIME

DTP: Simona BĂNICĂ

Reminders of Him

Text copyright © 2022 by Colleen Hoover

All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română
aparțin Editurii Epica.

ISBN: 978-606-9713-23-5

București, 2022

Această carte este pentru Tăsara

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOOVER, COLLEEN

Frânturi din el / Colleen Hoover ; trad. din lb. engleză și
note de Ioana Socolescu. - București : Epica, 2022

ISBN 978-606-9713-23-5

I. Socolescu, Ioana (trad. ; note)

821.111

CAPITOLUL UNU

KENNA

La marginea drumului se află o cruce mică de lemn, înfiptă în pământ, pe care a fost înscrisă data morții lui.

Lui Scotty nu i-ar plăcea deloc. Pun pariu că mama lui a pus-o acolo.

— Poți să oprești, te rog?

Taximetristul încetinește și trage pe dreapta. Cobor și mă îndrept spre cruce. Trag de ea înapoi și-ncolo până când o desprind din pământ, apoi o scot cu totul.

Oare a murit chiar în locul ăsta?

La audierea de dinaintea procesului, nu am fost atentă la detaliile care se discureau. Când am auzit că Scotty se târâse câțiva metri pe macadam, departe de mașină, am început să fredonez ca să nu mai aud ce spunea procurorul. Apoi, ca să nu fiu nevoită să asist în timp ce informațiile astea groaznice erau dezbătute la proces — în caz că s-ar fi ajuns la proces —, am pledat vinovată.

Pentru că, de fapt, chiar eram vinovată.

Poate că nu l-am ucis prin ceea ce făcusem, dar cu siguranță l-am omorât din cauza a ceea ce nu făcusem.

Am crezut că erai mort, Scotty. Dar morții nu se pot târi.

Ținând crucea în mână, mă întorc la taxi. O pun lângă mine, pe bancheta din spate, și aștept ca taximetristul să pornească mașina și să plecăm. Dar nu schițează nicio mișcare. Arunc o privire în oglinda retrovizoare și văd că se uită lung la mine, cu o sprâncenă ridicată.

— Nu e bine să furi cruce de pe marginea drumului. O să-ți afecteze karma. Ești sigură că vrei să faci asta?

Îmi feresc privirea și decid să-i spun o minciună:

— Da. Eu am pus crucea acolo.

Șoferul pornește motorul și iese pe șosea. Încă îl simt cum mă împunge cu privirea.

Noul meu apartament e la doar patru kilometri de aici, dar în direcția opusă față de fostul apartament. Nu am mașină, deci, de data asta, am hotărât să găesc o locuință mai aproape de centru, ca să pot merge pe jos până la serviciu. Asta dacă o să reușesc să-mi găesc un job. O să fie greu, mai ales din lipsa experienței și din cauza „istoricului” meu. Plus că, așa cum a zis și taximetristul, în clipa asta probabil că mi-am atras o karma negativă.

Poate chiar aduce karma negativă să fur crucea lui Scotty de pe marginea drumului, dar la fel de adevărat este că m-aș alege cu o asemenea karma și dacă aș lăsa crucea acolo, pentru că el ura lucrurile astea. De-aia i-am spus taximetristului să facă un ocol și să intre pe drumul acela neasfaltat. Bănuiam că Grace pusese crucea acolo și simțeam că-i sunt datoare lui Scotty să îl scap de ea.

— Plățiți cash sau cu cardul? mă întreabă șoferul.

Mă uit la aparatul de taxat. După ce parchează, scot din poșetă bani pentru cursă și un bacșiș și i le dau. Pe urmă îmi iau valiza și crucea de lemn furată. Cobor din taxi și mă îndrept spre clădire.

Noul meu apartament nu se află într-un complex uriaș de locuințe. E într-o clădire destul de mică, flancată de o parcare abandonată și de un minimarket. Una dintre ferestrele de la parter e

acoperită cu placaj. O mulțime de doze de bere goale zac aruncate pe asfalt. Dau una la o parte, cu piciorul, ca să pot să trec cu valiza.

Locul ăsta arată chiar mai rău decât în pozele postate online de proprietar, dar mă așteptasem la așa ceva. Când am sunat să văd dacă au apartamente disponibile, proprietara nici măcar nu m-a întrebat cum mă cheamă. Mi-a zis: „Mereu avem apartamente disponibile. Adu bani cash. Mă găsești la apartamentul unu”. Și a închis.

Bat la ușa apartamentului unu. La fereastră văd o pisică. Se holbează la mine. Stă absolut nemișcată, iar eu mă întreb dacă nu cumva e o statueta, dar în clipa următoare clipește și sare de pe pervaz.

Ușa se deschide. O femeie micuță și vârstnică se uită la mine cu un aer nemulțumit. Are bigudiuri în tot capul și urme de ruj pe nas.

— Nu cumpăr nimic din ce vrei să-mi vinzi, îmi zice.

Mă uit lung la rujul ei. Observ că a ajuns până și în ridurile care-i încadrează gura.

— V-am sunat săptămâna trecută, în legătură cu un apartament. Ați spus că aveți unul disponibil.

Judecând după expresia apărută pe chipul ridat al femeii, și-a adus aminte de conversația noastră. Mă cântărește din cap până-n picioare și pufnește:

— Nu mă așteptam să arăți așa.

Nu știu cum să-i interpretez comentariul.

Când îmi întoarce spatele și se îndepărtează de ușă pentru câteva secunde, mă uit în jos, la jeansii și la tricoul meu alb. Femeia se întoarce ducând în mână o borsetă.

— Te costă cinci sute cincizeci de dolari pe lună. Azi tre' să plătești chiria pe prima și ultima lună.

Număr banii și i-i dau.

O întreb:

— Nu semnăm vreun contract?

Femeia râde și îndeasă banii în borsetă.

— O să stai în apartamentul șase, îmi zice, apoi ridică un deget spre tavan. E chiar deasupra mea, așa că nu face gălăgie! Mă culc devreme.

— Ce utilități sunt incluse în prețul chiriei?

— Apa și gunoiul. Dar tu plătești curentul. Ai trei zile la dispoziție să treci facturile pe numele tău. Avansul pentru compania de electricitate e două sute cincizeci de dolari.

La naiba! În doar trei zile trebuie să fac rost de două sute cincizeci de dolari? Încep să-mi pun la îndoială decizia de-a mă întoarce aici așa de repede. Dar când mi-au dat drumul din locuința temporară, am avut de ales: fie îmi cheltuiam toți banii încercând să supraviețuiesc în orașul ăla, fie conduceam cinci sute de kilometri până aici și îmi cheltuiam toți banii în orașul ăsta.

Prefer să fiu în orașul unde locuiesc toți oamenii care au avut vreo legătură cu Scotty.

Femeia face un pas înăuntru apartamentului.

— Bine ai venit în Paradise Apartments! îmi urează. După ce te instalezi, îți aduc un pisoi.

Imediat, proptesc o palmă în ușă, ca să n-o las s-o închidă.

— Stați! Cum adică un pisoi?

Mă îndepărtez puțin de ușă, ca și cum așa m-aș putea apăra de spusele ei.

— Mulțumesc, dar nu vreau un pisoi.

— Am prea mulți.

Repet:

— Nu vreau un pisoi.

— Cine nu ar vrea un pisoi?

— *Eu.*

Pufnește iritată, de parcă reacția mea e complet nerezonabilă.

— Hai să facem o înțelegere, îmi propune. O să las pe numele meu factura ta de electricitate, pentru două săptămâni, dacă iei un pisoi.

Ce fel de loc mai e și ăsta?

Femeia îmi interpretează tăcerea drept o tehnică de negociere, așa că îmi spune:

— Bine, fie! Pentru *o lună*. O să las factura pe numele meu pentru o lună, dacă iei un pisoi.

Intră în apartament, dar nu închide ușa.

Nu vreau deloc un pisoi — nu vreau să am în veci așa ceva —, dar, pe de altă parte, faptul că nu voi fi nevoită să dau două sute cincizeci de dolari drept avans pentru compania de electricitate ar merita să iau la mine câțiva pisoi, nu numai unul.

Proprietara apare în ușă cu un pisoi negru cu portocaliu. Mi-l pune în brațe.

— Poftim! Mă cheamă Ruth, în caz că ai nevoie de ceva. Dar vezi să n-ai nevoie.

Dă să închidă ușa.

— Stați puțin! Îmi puteți spune unde găsesc un telefon cu plată?

Femeia chicotește.

— Da. În 2005.

Și închide ușa de tot.

Pisoiul miaună, dar nu e un mieunat dulce, simpatic. Mai degrabă pare a fi un strigăt de ajutor.

— Te-nțeleg perfect, mormăi eu.

Mă îndrept spre scări, cu tot cu valiză și cu... pisoiul meu. Poate ar fi trebuit să mai rezist câteva luni înainte să mă întorc aici. Am economisit puțin peste două mii de dolari, dar majoritatea banilor s-au dus pe mutare. Ar fi trebuit să strâng mai mulți. Dacă nu reușesc să-mi găsesc de muncă imediat? Iar acum mai am pe cap și un pisoi.

Viața mea e de zece ori mai grea decât era ieri.

Ajung la ușa apartamentului cu pisiul agățat de tricoul meu. Bag cheia în broască. Sunt nevoită să folosesc ambele mâini: cu una trag de ușă, cu cealaltă învârt cheia în yală. Când ușa se deschide, îmi țin respirația fiindcă mi-e frică de cum o să miroasă înăuntru.

Aprind lumina și mă uit în jur. Răsufli încet. Nu prea miroase a nimic. Asta e și de bine, și de rău.

În sufragerie văd o canapea. Atât. O sufragerie mică, o bucătărie și mai mică, fără un loc pentru luat masa. Nu există dormitor. E o garsonieră. Are un dulap și o baie atât de mică, încât vasul de toaletă atinge cada.

Locul ăsta e o cutie de chibrituri. O garsonieră jalnică, de patruzeci de metri pătrați, dar pentru mine tot e ceva. Am evoluat de la a împărți cu o altă deținută o celulă de zece metri pătrați la a locui într-o locuință temporară, împreună cu șase colege, și apoi la a locui într-o garsonieră de patruzeci de metri pătrați, doar a mea.

Am douăzeci și șase de ani, iar acum, pentru prima dată în viață, locuiesc singură. Chestia asta mă face să mă simt liberă, dar mă și îngrozește.

Nu știi dacă peste o lună o să-mi mai permit chiria, dar o să încerc să mă descurc. Chiar dacă va trebui să-mi depun CV-ul la toate magazinele și cafenelele care-mi ies în cale.

Pisiul vrea jos, așa că îl pun pe podea, în sufragerie. Umblă de colo-colo, mieunând. Probabil că o strigă pe femeie. Când văd cum cercetează colțurile, căutând o cale de scăpare, mi se strânge inima. Vrea să se întoarcă acasă. Acasă la mama și la frații ei.

Așa, cu petele ei negre și portocalii, seamănă cu un bondar sau cu o decorațiune de Halloween.

— Ce nume să-ți dau?

Probabil că n-o să aibă nume câteva zile, până o să-mi vină vreo idee. Iau foarte în serios responsabilitatea de a-i alege un nume. Data

trecută când a trebuit să aleg un nume pentru cineva, am luat-o mai în serios decât ar fi trebuit. Asta s-ar putea explica prin faptul că, în timpul sarcinii mele, am stat închisă în celulă. Iar acolo nu aveam altceva de făcut decât să mă gândesc la nume de copii.

Am ales numele Diem deoarece știam că, îndată ce voi ieși din închisoare, o să mă întorc aici și voi face tot ce-mi stă în putință ca s-o găsesc.

Am sosit.

Carpe Diem.

CAPITOLUL DOI

LEDGER

Tocmai mi-am parcat camioneta pe aleea din spatele barului, când observ că încă am oja pe unghiile de la mâna dreaptă. *Rahat!* Am uitat că aseară m-am jucat cu o fetiță de patru ani.

Măcar nuanța purpurie a ojei se asortează cu cămașa mea de muncă.

Cobor din mașină. Roman aruncă niște saci de gunoi în tomberon. Vede punga de cadou din mâna mea. Știe că e pentru el, așa că întinde mâna și o ia.

— Ia să ghicesc! E o cană de cafea, nu?

Aruncă o privire în pungă.

Nu îmi mulțumește niciodată pentru căni.

Nu discutăm deschis despre faptul că aceste căni sunt un simbol al perioadei în care nu a mai băut, dar îi aduc câte una în fiecare vineri. Asta e a nouăzeci și șasea cană pe care i-am cumpărat-o.

Cred că ar trebui să încetez, fiindcă apartamentul lui geme de atâtea căni, dar am ajuns până aici și nu vreau să renunț. Mai are puțin și împlinește o sută de săptămâni de când n-a mai pus gura pe alcool, iar eu vreau neapărat să sărbătorim cu a o suta cană. E inscripționată cu numele echipei Denver Broncos. Echipa care îi place cel mai puțin.

Roman gesticulează către ușa din spate a barului.

— Avem doi idioți care hărțuiesc clienții. Ar fi bine să-i supraveghezi.

E ciudat. De obicei, nu suntem nevoiți să ținem piept, atât de devreme — la începutul serii — unor clienți cu chef de harță. Nu-i nici măcar șase.

— Unde s-au așezat? îl întreb pe Roman.

— Lângă tonomat.

Apoi privirea lui poposește pe unghiile mele.

— Frumoasă manichiură, omule!

Ridic mâna și mișc din degete.

— Nu-i așa? S-a descurcat de minune, pentru o puștoaică de patru ani.

Deschid ușa din spate a barului și sunt întâmpinat de zgomote stridente: trupa Ugly Kid Joe răsună din difuzoare. Măcelăresc melodia mea preferată.

Nu se poate!

Traversez bucătăria și ajung în bar. Îi văd imediat. Stau aplecați deasupra tonomatului. Mă apropii de ei în tăcere. Femeia tastează aceleași patru cifre din nou și din nou. Mă uit la tonomat peste umerii lor, în timp ce ei chicotesc ca niște copii neastâmpărați. Melodia *Cat's in the Cradle* a fost aleasă pentru a fi redată de patruzeci și șase de ori la rând.

Îmi dreg glasul și zic:

— Vi se pare amuzant să mă obligați să ascult aceeași melodie pentru următoarele șase ore?

Când îmi aude glasul, tata se răsuțește pe călcâie.

— Ledger!

Mă îmbrățișează. Miroase a bere și a ulei de motor. Parcă și a lămâi verzi. *Sunt beți?*

Mama se îndepărtează de tonomat.

— Încercam să-l reparăm. Nu noi am făcut asta.